

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

“CIĀNAS GUDRO PROTOKOLI” – mistifikācija vai drauds?

Agris Dzenis
brīvvēsturnieks

Cariskās Krievijas slepeno dienestu safabricēts teksts antisemitisma veicināšanai – tāds ir vispārpieņemtais viedoklis par šo 20. gadsimta noslēpuma maināko tekstu. Vienlaikus Protokoli ir arī viens no vispārīgāk un vienpusīgāk pētītajiem darbiem. Pētnieks, kurš tos analizē kontekstā ar slepeno organizāciju vēsturi un darbību, dvēseles miera un līdzjūtības pret cilvēci labad var tikai vēlēties, lai Protokoli patiešām būtu un paliktu falsifikācija vai literārs darbs.

Diemžēl tas neatbilst īstenībai. Cik daudzi ir aizdomājušies par jautājumu – vai Ciānas Gudro

protokolu izcelsmei vispār ir jēl kāds sakars ar ebreju tautu? Un ja ne, ar ko tad?

Gan Protokolu autentiskuma noliedzēji, gan tie, kas Protokolus atzīst par “ebreju vispasaules savvēstības plānu”, ir tālu no patiesības un paši pret savu gribu veicina Ciānas Gudro nolūku, kuros ietilpst arī antisemitisma radīšana, īstenošanas. Ciānas Gudrie – varenas slepenas organizācijas locekļi, veiksmīgi maskējoties aiz progresa un labklājības lozungiem, ir nodarījuši un turpina nodarīt globāla mēroga ļaunumu gan ebrejiem, gan citām tautām.

OFICIĀLĀ VIEDOKĻA TAPŠANĀ

Pastāv divas oficiāli atzītas versijas par Protokolu izcelsmi. Viena no tām radusies antisemitisma pretnieku, otra – antisemitu nometnē.

1917. gadā Krievijas Pagaidu valdības loceklis S. Svastikovs, pamatojoties uz kāda Parīzes ebreja mutiski sniegtajam ziņām, izvirzīja versiju par Protokolu safabricēšanu Parīzē

20. gadsimta sākumā, ko veicis cariskās Krievijas slepenpolicijas – ohrankas virsnieks P. Račkovskis, lai ar šiem it kā ebreju vispasaules savvēstības pierādījumiem izvērstu plašu antisemitisma kampaņu Krievijā. 1905. gadā, pašā revolucionārās kustības augstākajā fāzē, Račkovska viltojumu ar ohrankas atbalstu publicējis krievu muižnieks S. Nīluss. Tādējādi ohranka panākusi

Krievijas iedzīvotāju revolucionārā noskaņojums noplakšanu un pārtapšanu niknumā pret ebrejiem, kuri safabricētajā tekstā bija pasludināti par Krievijas posta un nemieru vaininiekiem. Pats P. Račkovskis nevarēja nedz noliegt, nedz apliecināt viņam piedēvētās darbības sekojoša nenovēršama apstākļa dēļ – miris 1910. gadā.

Turpinājums 5. lpp.

LATVIEŠU “KOSA NOSTRAS” NEPIECIEŠAMĪBA

Saruna ar biedrības “Latvietis” dalībnieku **Leonardu Inkinu**

TIESA ATZINA PAR NEVAINĪGU

DDD: Pirmās instances tiesa jūs atzina par nevainīgu “noziegumā pret cilvēci” – konkrētāk, Izraēlas vēstnieces sabāršanā, publicējot citātu no “Padomju Savienības žīdu katķisma”.

Leonards Inkis: Jā, kaut arī visu laiku esmu apgalvojis, ka brīnumi notiek tikai pasakās, tomēr šis bija gadījums, kad brīnums notika arī manā dzīvē.

Var jau būt, ka nākamajā instancē būs jānolaižas uz grēcīgās zemes. Es domāju, ka šāds tiesas iznā-

kums, tiesas spriedums, kurā ir gana daudz kļūdu – gramatisko, loģisko un citādu, tomēr ir izcils. Interesanti, ka tiesa mani nevis attaisnoja, bet atzina par nevainīgu. Vai tāpēc, ka nav pareizi veikta izmeklēšana, vai arī tas, ko esmu darījis, patiešām nav noziegums?

DDD: Kā jūs pats uzskatāt?

L.I.: Tiesas spriedumā ir rakstīts, ka tiek noraidīta ekspertīze, jo tā neatbilst likuma prasībām. Tātad nav kvalitatīvi veikta izmeklēšana, un prokuroriem tas patiesībā bija jāuzrauga.

DDD: Cik zinu, vienīgais sacerējums, kurš ir

Saīsinātā tiesas sprieduma nolasīšana.

nodēvēts par ekspertīzi, tika radīts “Providus” paspārnē ar Ilonas Kronbergas roku.

L.I.: Šī eksperte tika noraidīta – viņai nav nepieciešamās zināšanas un

izglītības. Tam, ka viņa ir beigusi simts un vienu kursu, uz ko apelācijā prokurore uzstāj, ir maza nozīme un jēga.

Turpinājums 4. lpp.

Priecīgas un gaišas Lieldienas!

Par nākamo numuru

Nākamais numurs iznāks pēc trim nedēļām – 10. aprīlī.

BALSIS SALDĀS – “EŅĢELISKĀS”...

Tās balsis saldās, “viedās”, piemīlīgās, Kā spēj tās līdzcīvēku iekarot! Ka, šķiet, stāv pati labestība līdzās, Kas pasniegt roku spēj un apgarot.

Bet vai, ak vai – cik saldums šis mānīgs! Šīm balsīm “eņģeliskām” nolūks cits – Tās iežūžo ar mērķi, kas ir melīgs, Pat saldi nodevīgs, ja kāds tām tic.

Ir jābūt vēsiem pret šo pelavmaizi, Jo māņu “viedajiem” tik tāda ir. Bet tumsa pasniedz to kā medusmaizi – Tas Gaismas ceļiniekam jāatšķir.

Steidzīte

P.S. Dzīvē nereti nākas sastapt cilvēkus (parasti sievietes) ar tādām piemīlīgām, “eņģeliskām balsīm”, kas tūdaļ piesaista, ka šķiet, tādā “viedā” balsī ir visa cilvēka būtība – sapratne, līdzcīvēība, gudrība u.tml. Bet diemžēl ne vienmēr ārējā izpausme pauž iekšējo, un, vadoties pēc šīs ārējās pievilcības, bieži nākas vilties.

Arī radiomajā tādās eņģeliskās balsis reiz aprēja un pazemoja Aivaru Gardu, kad viņš ierunājās par nacionālismu un dekolonizāciju – tātad par taisnīguma atjaunošanu Latvijā. Bet taisnīgums, kā zinām, ir tieši Dieva Likuma pamatpostulāts.

Aivars Garda, ja atceramies, tajā laikā radoraidījumā pasniedza klausītājiem arī zināšanas par Dzīvās Ētikas Mācību, bet pēc tādās “aizliegtas” tēmas pacelšanas kā okupantu izraidīšana kļuva par “aizliegto” cilvēku – gan radiomajā, gan citur.

Un šobrīd, apritot gandrīz piecpadsmitai gadskārtai, kopš Aivara Gardas skolnieka statusu bija gods iegūt arī man, ienāca prātā tie notikumi, kuri apliecināja, ka šīs saldās balsis tikpat “salīdi” prot apriet un aizstāvēt netaisnīgumu.

Tā zuda manī mīts, ka tādām saldu, “eņģelisku” balsu īpašniecēm ir arī tāda pati dvēsele.

Steidzīte Freiberga

2015. GADA 16. MARTS

Saruna ar Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētāju **Aivaru Gardu**

IEPRIEKŠĒJO GADU PROVOKĀCIJAS PRET TAUTU

DDD: Šogad Leģionāru gājiens 16. martā noritēja mierīgi. Neviena "anti-fašists" neblaustījās, un policija labi pildīja savus pienākumus. Kā jūs vērtējat šīs pārmaiņas?

Aivars Garda: Ja pārlūkotu iepriekšējo gadu intervijas par 16. marta gājieniem, tad varētu pārliecināties, ka izlēcienu, kurus pret mums vērsa okupanti, bija pašas valdības provokācija. Intervijās ir teikts, arī es esmu teicis: ja valdība gribētu, tad tā varētu nodrošināt kārtību. Bet valdība pati nodarbojās ar provokācijām, jo tā negribēja, ka mēs ejam gājienā uz Brīvības pieminekli, tāpēc jau iepriekš baidīja un visādi noniecināja tos, kas piedalās šajā pasākumā. Valsts vadītāji biedēja, ka būšot visādi protesti, kurus nekādi nevar aizliegt, jo dzīvojam demokrātiskā valstī... stāstīja visādas muļķības. Tā saucamie drošības dienesti – gan Drošības policija, gan Valsts policija – biedēja, ka nevajag iet gājienā,

jo būšot provokācijas, bet kārtību tie nevarot nodrošināt... Un taisnība – kārtību nevarēja nodrošināt, jo provokācijas bija plānotas un saskaņotas ar valsts vadību, manuprāt, ar nolūku iebaidīt cilvēkus.

Valsts varai daudzus cilvēkus izdevās iebaidīt. Sākotnējos gados 16. marta gājienā devās tikai nedaudzi. 2006. gadā ap Brīvības pieminekli pat tika uzcelts žogs.

DDD: Toreiz notika arī

daudzu cilvēku aizturēšanas. Vecrīgā, kad gājām pa ielu, mūs gluži vienkārši iesēdināja policijas busiņā un aizveda uz iecirkni.

A.G.: Pēc tam bija arī tiesa par piedalīšanos nesakcionētā gājienā...

DDD: Lūk, spilgta provokācija!

A.G.: Tas notika Vairas Viķes-Freibergas laikā. Sēta ap Brīvības pieminekli, protams, tika uzcelta ar viņas ziņu, jo Valsts prezidents ir arī Nacio-

nālās drošības padomes priekšsēdētājs, kas izlemj šādus jautājumus. Vēlāk pie Brīvības pieminekļa Vaira Viķe-Freiberga, liekot pirkstu pie deniņiem, augstprātīgi norādīja uz "muļķību" tiem, kas viņai pārmeta žoga uzcelšanu, un iecirtīgi stāstīja, ka viņa esot cinījusi, lai šīs sētas nebūtu... Ļoti nekaunīga, melīga politika!

Arī visi nākamie Valsts prezidenti, Ministru prezidenti, bijuši Saeimas priekšsēdētāja Solvita Aboltiņa – viņi visi 16. martā nodarbojās ar provokācijām pret savu tautu.

DDD: Ja atskatās vēsturē, Latvijā pirmo reizi Latviešu leģionāru piemiņas diena tika atzīmēta 1990. gadā ar ziedu nolikšanu Brāļu kapos. Starp citu, 16. marta gājiens bija iecerēts jau 1989. gadā, taču milicijas ķēdes tam neļāva notikt – gluži tāpat, kā to vēlāk neļāva policija 2006. gadā. Bet deviņdesmito gadu otrajā pusē 16. marta pasākumos jau piedalījās gan augstu stāvošas amatpersonas, gan militārpersonas. 1998. gadā 16. marts tika noteikts kā oficiāla leģionāru atceres diena, un Saeima pieņēma deklarāciju "Par latviešu leģionāriem Otrajā pasaules karā", kurā pau-

da Latvijas oficiālo nostāju par Latviešu leģionu, taču šajā gadā arī sākās masīva Krievijas propagandas kampaņa. 2000. gadā Saeima svētoja 16. martu no atzīmējamo dienu saraksta, bet pret militārpersonām un amatpersonām, kuras tomēr uzdrošinājās 16. martā kopā ar leģionāriem iet atceres gājienā līdz Brīvības piemineklim, vērsa represijas un kaulināšanas kampaņu par "Latvijas starptautiskā tēla diskreditēšanu".

A.G.: Jā, pie prezidenta Gunta Ulmaņa esot atnācis kāds vēstnieks un teicis, ka nevajag šādus gājienu – Eiropa nesaprātīs. Lūk, mūsējie uzreiz kā tādi pakalpiņi paklausīja un katru gadu 16. martā taisīja provokācijas pret savu tautu. Kacināja, atļāva tā saucamajiem "antifašistiem" – šiem draņķiem – mūs apsplaudīt, apmētāt ar olām, apsaukt. Viņiem visu atļāva, tikai lai nebūtu šī latviešu tautas spīta!

Bet šogad, nodrošinot mierīgu pasākumu, valsts vara sevi atmaskoja. Tātad, ja grib, tad var! Tas cilvēkiem ir jāsaprot, ka mūsu vara – pirmās amatpersonas, ministri, deputāti – maigi sakot, visu laiku ir bijuši nelieši.

ŠĪ IR CĪŅA PAR TIESĪBĀM

DDD: Bet varbūt šeit ir saskatāms arī tas, ka beidzot mēs esam izcīnījuši un piespieduši valsts varu nodrošināt kārtību 16. martā?

Aivars Garda: Protams, mūsu spīts (labā nozīmē), neatlaidība, konsekvence ir virzījusi šo

pasākumu. Varneši redzēja, ka mēs tik un tā iesim gājienā. Kad Nacionālā apvienība nokļuva pie varas, tā pārņēma vadību. Un ir jāatzīst, ka tad cilvēkiem radās drosme un sajūta, ka viņus atbalsta valsts vara. Tad 16. marta gājienā sāka piedalīties vairāk cilvēku. Pat ar bērniem! Šādā gadījumā, ja kāds draņķis sārīko provokāciju, kurā cieš bērns, tad valsts varai tas ir spēcīgs plīkšis sejā.

Esam to jau teikuši, ka 16. marts ir ne vien Leģionāru piemiņas diena, bet tieši latviešu nacionālā protesta diena pret neveikto deokupāciju un dekolonizāciju. Ukrainas piemērs parāda, cik bīstama ir pietā kolonna valstī. Tagad Krievijas pietā kolonna cinās pret ukraiņiem Donbasā un bučo krievu tankus. Nekas tāds nebūtu iespējams, ja šie kolonisti būtu padzīti. Bet Latvijā ir vēl lielāka, vēl naidīgāka pietā kolonna. Tāpēc 16. marta gājiens ir latviešu protests pret to, ka valdība nav izraidījusi okupantus un kolonistus, tādējādi apdraudot gan mūsu valsts, gan tautas drošību.

Šogad 16. marta gājiens noritēja tā, kā tam bija jānotiek no paša pirmā gada. Mēs, sākotnēji nedaudzi cilvēki, patiešām izcīnījām šīs tiesības. Lai tas iedrošina mūsu tautu! Tāpat Dzīvā Ētika māca, ka arī viens tu esi karotājs. Tādā gadījumā, ja cīnies par taisnīgumu, tevi atbalsta Augstākie Spēki. Dzīvā Ētika saka arī to, ka dzīvi uz priekšu virza aktīvais mazākums, neskatoties uz pūļa tumsonīgo vairākumu, kas pretojas un baidās no pārmaiņām.

Intervēja Līga Muzikante

Uzraksts uz plakāta:
"OKUPANTI UZ MĀJĀM!
Nāvi okupantiem, sarkanajiem fašistiem!"

LATVIEŠU TAUTAS POLITISKĀ VĒSTURE (īsaiss kurss)

Alfrēds Ābele

*Kibernētiskās
sistēmanalītiķis
Grāmatu “Par tautu”
un “Par valsti” autors*

*Ir ļoti svarīgi zināt un
saprast latviešu tautas pa-
tieso vēsturi, jo tikai tad
latvieši var ko mainīt savā
liktenī.*

*Turpinājums no
iepriekšējā numura*

PAR BIOVIDI UN KULTURĀLO BANDĪTISMU

Ar *biovidi* saprot pašu cilvēku, tā kultūras, dabas un sabiedrisko vidi ar sasniegto eksistences līdzekļu ieguves līmeni. Vai cilvēcīgais taisnīgums neprasa tādas biovides sargāšanu?

Šodien aizsargāt cilvēka tiesības mēģina, neaizsargājot tā biovidi. Zem lozunga “Visur cilvēks brīvs kā valdnieks staigā!” varam nonākt atpakaļ barbarismā. Ja mūsdienu globālisma, atvērtās sabiedrības, vienotās ekonomiskās telpas un godīgas konkurences ideologiem pašiem ir godīgi nolūki, tad viņiem steidzami būtu jāpievērš uzmanība biovides aizsardzības problēmām. Problēma nav no vieglajām.

Var būt tāda valsts, kurā kapitāls un valsts infrastruktūra ir sasnieguši tik augstu attīstības līmeni, ar tik lielu ražīgumu, ka tālākai attīstībai būtu nepieciešamas pavisam niecīgas investīcijas, un peļņu praktiski nav kur likt. Tā jāizved vai nu uz ārzemēm, vai jādod apēšanai – jācēl savu iedzīvotāju dzīves līmeni. Pēdējo varētu ilustrēt ASV un Zviedrija – valstis, kurās strādājošie nebūt nepūlas intensīvāk nekā citās valstīs, bet darbs ir labāk apmaksāts. Tāds stāvoklis šajās valstīs nav, kā debesmanna no gaisa nokritusi, bet ir pašu pūliņu radīts.

Šodien, it kā atkal tikušiem pie “savas valsts”, latviešiem nav nepieciešamā nacionālisma ne “savas valsts”, ne sava etnosa stiprināšanai.

Kas notiks, ja pēkšņi atveras tādas labklājības valsts robežas, un valstī nekontrolēti no ārvalstīm sāk ieplūst daudzkārt lētāks un izsalkušāks darbaspēks (pašlaik nosaukts par viesstrādniekiem)? Praktiski tas nozīmē, ka badainākiem un nabagākiem iecerotajiem dota iespēja “likumīgi aplaut” turīgākos vietējos. Pēdējie paliks bez darba vai būs spiesti krasi samazināt savu, pašu darba radīto, augsto dzīves līmeni. Mo-

rāle te pat ir sliktāka nekā proletariāta revolūcijā “atņemt buržujiem bagātību un visu līdzīgi sadalīt”, jo proletariāts vismaz pats bija piedalījies šo bagātību radīšanā.

Viesstrādnieki, kas pēc vietējiem mērogiem paši tiek nežēlīgi ekspluatēti, kaut arī nepielietojot vardarbību, būtībā aplaupa vietējos iedzīvotājus. Zem bandītisma saprot vardarbīgu spēka pielietošanu, taču – kāda starpība, ja tas balstās uz spēku mazāk ēst un mazāk patērēt? Sava veida kulturāls bandītisms!

Latvijas prese lēja krodila asaras par Latvijas celtniecības firmini, kas Zviedrijā tiek boikotēta, jo saviem strādniekiem maksā gluži vai piekārt mazāk, nekā saņemtu zviedru strādnieks. Zviedri, protams, negrib zaudēt savu labklājību un protestē pret šādu kulturālu bandītismu, mūsu valdība tādu aizstāv. Praktiski tas nozīmē to, ka latvieši, apēduši savu attīstīto padomju sociālismu, nu ķērušies pie zviedru kapitālistiskā sociālisma. Un tas viss notiek demokrātijas un Eiropas Savienības pasludinātās brīvās konkurences brīvajā darbaspēka tirgū vārdā! Tā taču ir tāda pat nonivelēšana uz leju (vienlīdzīga), kādu piekopa PSRS komunisti.

ETNOORGANIZATORISKI PASĀKUMI

Tas ir tikai dabiski, ka tautas un to valstis attīstās nevienmērīgi. Iemeslu ir daudz, un cilvēce tos nekad nelikvidēs. Vai vienlīdzīgošanu uz leju cels cilvēces kopējo vai kaut atsevišķa reģiona labklājību? Vai aizlozunga “Brīvība, brālība, vienlīdzība” neslēpjas kas cilvēcei ļauns? Tādu to savulaik nesa PSRS, tagad – Eiropas Savienība.

Cilvēcīgi taisnīgāk ir palīdzēt atpalikušajiem,

ziedojot tiem kripatiņu no labklājīgāko peļņas daļas. Tādējādi samazinās labklājīgāko attīstības tempi, bet netiek pieļauta dzīves līmeņa un kultūras degradācija. Un nekādi nav pieļaujama lielu iedzīvotāju masu pārvietošanās, jo tikai iedzīmtie ir vistiešāk ieinteresēti savas vides un savas zemes auglības saudzēšanā; iekļidēni ņems tik, cik un kamēr var, un pēc tam meklēs jaunus “ganību laukus”.

Demogrāfiskā zinātne

šodien uzskata – lai kāds etnoss (precīzāk – etnociāla kopiena) varētu būt drošs par savu nākotni, tā populācijai:

- ir jābūt ne mazākai par trim miljoniem,
- ir jādzīvo savā etniskajā dzimtenē,
- tajā ir jānodrošina sev

Ja mūsdienu globālisma, atvērtās sabiedrības, vienotās ekonomiskās telpas un godīgas konkurences ideologiem pašiem ir godīgi nolūki, tad viņiem steidzami būtu jāpievērš uzmanība biovides aizsardzības problēmām. Problēma nav no vieglajām.

absolūtais vairākums.

Tika uzskatīts, ka, tikai atbilstot šādiem nosacījumiem, etnoss var īpaši speciāli nerūpēties par savas populācijas saglabāšanu – tā notiks dabiski (automātiski). Bet mazākiem etnosiem ir jāveic speciāli etnoorganizatoriski pasākumi, ja tie rūpējas par savu nākotni.

Tādi bija zinātnes atzinumi laikmetā, kad pasaulē vēl nevaldīja ne telekomunikācija, ne atvērtās sabiedrības un cilvēktiesību prioritātes politika. No pēdējā izriet, ka šodien pat trīsmiljonu etnoss, piemēram, leiši, nevar visai bezrūpīgi izturēties pret savas populācijas nākotni. Bet, ko tad darīt latviešiem, kuru ir tikai nedaudz vairāk par miljonu? Un, kas tad vispār maziem etnosiem etnoorganizatoriski būtu jādara?

Vispārārtzīti un pasaules praksē pārbaudīti ir šādi pasākumi.

Pirmais. Etnosā ir jāuztur stiprs nacionālisms (nacionālais gars), kura bāze ir sava ticība (to var saukt arī par ideoloģiju) un strikta turēšanās pie savas dzīves kārtības, kā arī etnosa pārveidošana nacionālajā organizācijā. Pēdējais nozīmē, ka etnosam, neatkarīgi no tā valstiskā stāvokļa un aparāta, ir sava iekšēja organizatoriskā vadība, kas rūpējas par populācijas attīstību. Piemēram, savāc no katra desmito vai kādu citu daļu personīgo ienākumu, un šos savāktos līdzekļus izdala daudz bērnu ģimeņu pabalstiem vai slimo bērnu ārstēšanai un uzturēšanai.

Otrais. Etnosam ir jācenšas iegūt neatkarību, t.i., izcīnīt savu valsti un

iegūt tautas statusu, lai šo valsti izmantotu etnosa stiprināšanai. Tad, tikai mononacionālā valstī, šo populācijas uzturēšanas darbu var uzticēt valstij. Piemēram, valsts var ar tiešo finansiālo stimulēšanu vai īpašām nodokļu atlaidēm selektīvi veicināt

daudzbērnu ģimeņu rašanos.

Piemēram. Žīdu cilts sāka ar pirmo pasākumu. Izveidoja jūdaismu, savu cilti pārvērta vispasaules nacionālajā organizācijā un tikai daudz, daudz gadu vēlāk tika pie savas valsts. Un žīdiem šodien iznīcība nedraud! Latviešu etnoss praktiski sāka ar otro. Tā latviešiem palaimējās! Taču pirmā pasākuma īstenošanai vēsture viņiem pārāk maz laika bija atvēlējusi. Šodien, it kā atkal tikušiem pie “savas valsts”, latviešiem nav nepieciešamā nacionālisma ne “savas valsts”, ne sava etnosa stiprināšanai. Pat tik netālrēdzīgi ir latvieši, ka uz ārzemēm adoptācijā atdotos savus bērnus jau skaita tūkstošos! Un latviešiem šodien iznīcības ceļš ir vaļā!

No kā ir jābaidās un kas ir jāsaprot latviešiem?

Protams, kopienas un to dzīves telpas savā starpā saucas. Savairojusies kopienai var pietrūkt dzīves telpas, un tā to palielināt var tikai uz kaimiņu rēķina. Kāda kopiena var būt savas apgādes darbā slinka, bet nekaunīga un tik kareivīga, ka tai vieglāk šķiet iekarot un laupīt labumus citai, kas miermīlīgi un pieticīgi dzīvo un strādā savā izcelsmes telpā. Rezultātā tad ir divu vai vairāku kopienu vai to ievērojamu daļu vienlaicīga atrašanās vienā dzīves telpā. Neizbēgami sekos vai nu kopienu saplūšana, vai sajaukšanās, tikai ne asimilācija.

Turpmāk vēl...

ATCERES PASĀKUMS 25. MARTĀ

Rīgas Politiski represēto biedrība aicina represētos un citus patriotiski noskaņotus cilvēkus 25. martā piedalīties atceres pasākumā pie Brīvības pieminekļa.

Pulcēšanās atceres gājenam pie Okupācijas muzeja Strēlnieku laukumā no plkst. 12:00. Gājiena sākums no Okupācijas muzeja no plkst. 12:40.

Biedrības karogu nesīs Konstantīns Pupurs. Pasākums likumā noteiktajā kārtībā ir pieteikts un saskaņots ar Rīgas domi.

Rīgas Politiski represēto biedrības vadītājs
Jānis Lapiņš

VĒSTULES

NOST ar “govoriķe po ruski”!

“DDD” redakcijai

Kā latvietim man sāp, ka es savā tēvzemē nevaru sarunāties savā (latviešu) valodā. Tirdzniecības centros, sadzīves pakalpojumu iestādēs man atbild: “Govoriķe po ruski!” Kāpēc man savā tēvzemē būtu jārunā ar okupantiem viņu valodā? Man ir sajūta, ka mēs neatrodamies brīvā, bet gan PSRS Latvijā.

1996. gadā 22. augustā Saeima pieņēma Deklarāciju par Latvijas okupāciju. Mēs prasām tās nekavējošu izpildi – okupācijas seku likvidēšanu. Nevēlamies okupantu saukli: *govoriķe po ruski*.

A. Eiduks
Ikšķilē

P.S. Nosūtu šo vēstuli arī Valsts prezidentam A. Bērziņam.

A.E.

JŪLIJA TROPA NOSŪTĪTĀS ATKLĀTNES LATVIJAS POLITIĶIEM

Atsaucoties Edgara Bindemaņa aicinājumam laikrakstā “DDD” nosūtīju atklātnes ar šādiem tekstiem.

Valsts “1. Personai”:

Labdien! Ļoti, ļoti nežēlojami, ka Jūs arī 9. Maija sakarā neveicināt Baltijas valstu vienotību. Bet kā būs ar 1996.g. 22. augusta Deklarācijas izpildi? Kāpēc jūs uzskatāt, ka VISI latvieši un Latvijai uzticīgie cittautieši ir tik stulbi, ka nesaprot to, ka Jūsu politiskā darbība grauj latviskas Latvijas nākotni?

Jūlijs Augusts Trops
pensionārs

Ministru prezidentei Laimdotai Straujumai – atklātne krievu valodā ar sveicienu:

“S prazdnikom 8. Marta!”, kurā uzdevu 2 jautājumus: 1. Kā Ministru kabinets (MK) veicina deokupāciju? 2. Vai arī šogad viņa aizliegs valstsvīru piedalīšanos gājienā uz Brīvības pieminekli?

Ar cieņu,
J.A. Trops

LATVIEŠU “KOSA NOSTRAS” NEPIECIEŠAMĪBA

Turpinājums no 1. lpp.

Leonards Inkins: Likumā rakstīts, ka ir jābūt speciālām zināšanām, nevis kaut kādiem kursiem.

Un vēl tiesas laikā nav iegūti nekādi pierādījumi, ka es ar ļaunu nolūku un apzināti būtu veicis noziegumu – šādas publikācijas nav noziegums. Šie divi pamatojumi ir ierakstīti attaisnojošajā spriedumā. Turklāt tur vēl ir ierakstīts, ka “Padomju Savienības židu katķisms” ir izdots Telavivā.

Visādi jau var būt – Izraēla ir demokrātiska valsts, un jebkuram var ienākt prātā kaut ko izdot, to taču neviens nekontrolē, un par to nebūtu jāstrīdas. Bet apelācijā prokurore raksta, ka šāds “Padomju Savienības židu katķisms” tur nav izdots, ka to esot sarakstījuši krievu nacionālisti, un paši židi par šāda “katķisma” esamību nemaz nezina... Tad ir jautājums, ko tiesā darīja apsūdzības liecinieks Ilja Ļenskis – muzeja “Ebreji Latvijā” direktors? Ja viņš nekā nezina par “Padomju Savienības židu katķismu”, tad ko gan viņš varēja liecināt par “Padomju Savienības židu katķismu”?! Es domāju, ka viņi par to zina diezgan labi.

Bet trešais... Es domāju, ka ir vienkāršāk – mēs kā organizācija un es kā privātpersona esam šai varai apriekušies. Tāpēc te ar baltiem diegiem kaut ko mēģina piešūt. Un patiesībā diezgan daudz jau viņi arī panāk – piemēram, pat tie, kuri uzdrošinājās ar mums kontaktēties, vairs nenāk uz raidījumu “Būt latvietim”, bailīgākie un glēvākie arī biedrībā nerādās. Nezinu, kā, bet vara – panāk savu, esmu pārliecinājies, ka viņiem ir izdevies aplūsināt pat presi. It kā manis un šīs krimināllietas nemaz nebūtu.

Ir kāds vai kādi, kuri spēj izriekot presi – gan latviski, gan krieviski rakstošo, gan radio, gan televīziju. Žurnālisti klusē, kā ūdeni mutē ieņēmuši. Tas liecina, cik ļoti politikas noteicējiem vajag ar mums, nacionāli noskaņotajiem latviešiem, izrēķināties – cik ļoti mēs viņiem traucējam.

DDD: Krimināllietu safabricēšanā, latviešu vajāšanā un viņu noklusēšanā, manuprāt, tiek ieguldīti lieli spēki.

L.I.: Protams. Tiek patērēts daudz cilvēku resursu

vajadzības, bet biju kļūdījies – tomēr cilvēku skaits zālē lemšanu ietekmē. Pēdējā tiesas dienā ļoti pārliecinājos (līdz šim to vienīgi nepratu pateikt) – vienīgais veids, kā latviešiem izcīnīt savu latvisko Latviju, ir tas, ka notiekošajam tiesas zālē būtu jānotiek uz ielām, valsts līmenī!

DDD: Atbalstītāji tiesas zālē vienojās ap vienu mērķi – vai to jūs domājat?

L.I.: Jā, es pamanīju, ka tiesas zālē bija daudzi dažādi domājoši, ārpus zāles cits citu pat noliedzoši un apkarjoši cilvēki. Bet to, ka savas ambīcijas viņi ir spējuši atstāt ārpusē un zālē koncentrējušies ar vienu domu, kas materializējas, – to es saucu par brīnumu. Un tas tur notika. Tur sēdēja kristietības absolūtākie apkarotāji, simtprocentīgi dievturi un arī kardināls, un savā starpā viņiem nebija laika kasīties un strīdēties. Lūk, tad arī bija rezultāts! Taisnīgā doma uzvarēja. Kaut kas tāds mums ir jāizdara tautas un valsts līmenī. Tad viss notiks – pat tas, kas šķiet nereāls. Tad arī būsim tādā līmenī, ka šīs labvēlīgās pārmaiņas būsim pelnījuši. Tas, kas notika tiesā, bija piemērs, kā latviešiem ir jārikojas, lai taisnība uzvarētu. Ukrainā domāšana mainījās tikai tad, kad sākās karš...

DDD: ...negribētos, lai mums būtu jānonāk līdz karam.

L.I.: Jā. Tāpēc, lai katrs paliek pie savas pārliecības, bet jāsaprot, ka ir svarīgākas valsts un tautas lietas, kur ir jābūt vienotiem.

DDD: Kas, jūsu prātā, ir vienojošais latviešiem – ap ko vienoties? Tātad tiesas zālē cilvēki vienojās par taisnību – par latviešu tiesībām būt brīviem. Par ko latviešu tautai ir jāvienojas?

L.I.: Par izdzīvošanu! Tās vārdā ir jāatsakās no personīgām ambīcijām – iegribām, vajadzībām, jo mūsu tautas mērķis taču ir izdzīvot. Ja to neieņemsimies, tad iesim bojā.

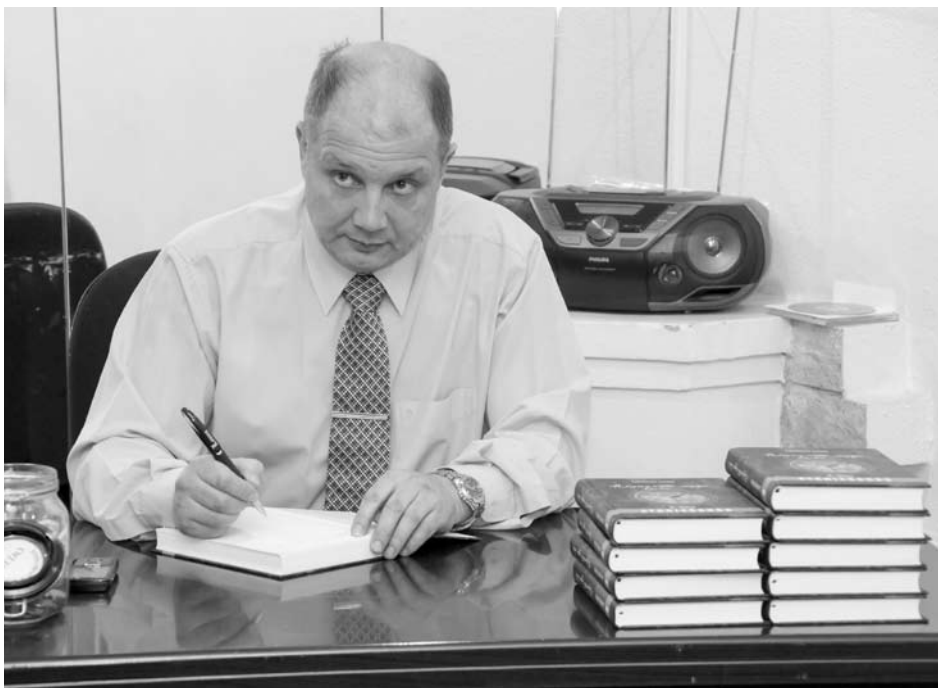
DDD: Konkrētāk, jūsu prātā, kādi soļi būtu jāasper?

L.I.: Ir jāizmirst, ka spēsim reformēt pastāvošo varu, padarot to labvēlīgu mūsu tautas izdzīvošanai. Tas neizdosies, jo tie spēki, kas šo varu ir radījuši, kontrolē un uztur, ir ieinteresēti, lai mūsu tauta (arī citas tautas) gluži vienkārši ietu bojā.

DDD: Lai būtu nedomājošs cilvēku pūlis, nevis tauta.

L.I.: Jā.

Nenosodīsim tos, kas raksta vēlēšanu listes, nenosodīsim tos, kas dibina partijas un startē vēlēšanās, – lai viņi to dara, bet apzināsimies, ka tādā veidā kāds var sev radīt vienīgi darbavietu, iztikas līdzekļus, tomēr tam nav nekā kopīga ar tautas izdzīvošanu. Lai tauta varē-

tu izdzīvot, tai ir jāizvairās no pastāvošās varas mahinācijām, manipulācijām, shēmām, kurās mēs visi un ikviens tiekam ierauti. Ja viņi neierauj mūs vēlēšanu un apstulbotu teoriju virpulī, tad ierauj dažādos konkursos, atlaižu bumus u.tml. Tāpēc ir jāiemācās pašiem, bez šīs dažādās starpniecības sanākt kopā, lai vienotos.

IR JĀPRETOJAS, JĀSPIRINĀS!

DDD: Tātad pašorganizēšanās?

Leonards Inkins: Jā.

DDD: Tomēr tā neredizējas, kaut arī daudz tiek runāts par to.

L.I.: Manuprāt, nerealizējas tāpēc, ka nav praktisku piemēru, vai arī par šiem piemēriem ir liegts uzzināt. 90-to gadu sākumā bija šādi pašorganizēšanās piemēri Latvijā, un diezgan veiksmīgi. Nelaime ir tā, ka mums ir NATO, mums ir Aizsardzības ministrija, Policija, Zemessardze, bet latvietim nav, pie kā iet pēc palīdzības. Reālas palīdzības, it īpaši sadzīvē, attiecībās ar citiem cilvēkiem. Latvietim vajag normālu dzīvi šeit, Latvijā – un kas tev šeit aizsargās, pie kā tev iet pēc palīdzības?

DDD: Ir kādi ierosinājumi?

L.I.: Jā, es uzskatu, ka arī latviešiem ir vajadzīga sava “mafija” – sava “Kosa Nostra” – kā Sicīlijā. Jo leģāli un “likumīgi” mēs panāksim maz. Lai ar mums rēķinātos, mums ir jāklūst par spēku. Par spēku mēs nevaram kļūt, ja nespējam vienoties un bezjēdzīgi strīdamies.

DDD: Var jau, protams, padiskutēt par lietu, bet nedrīkst zaudēt mērķi...

L.I.: Lasītājiem ir vajadzīgi piemēri. Tāpēc pastāstīšu gadījumu, kad barbari bija ielenkuši Romu (Roma jau bija kristīga), kur bija bads, slimī-

bas, nebija ūdens, u.tml. Tad kāds kristietis iznāca pie barbariem. Aizgāja pie viņu vadoņa telts, kur dega eļļas lampas. Viņš uzlika roku uz lampas uguns, līdz roka sāka smirdēt. Viņš turpināja stāvēt, bet barbari, iepletuši acis, skatās uz šo stulbeni. Sāk jau te cēt tauki un parādās kauli, bet viņš tikai stāv un saka: “Jūs redzat, ko es varu izciest, un mums pilsētā tādu ir daudz. Ja jūs līdz rītam neaizvāksities, visi būsit pagalam!” Un barbari patiešām aizvācās. Šo cilvēku, kas bija palicis bez rokas, pēc tam pasludināja par svēto. Tā tika izglābta Roma. Kādam ir jāsadeg, un, kamēr nebūs šo piemēru, šo upuru, rezultātu nebūs. Ar to ir jāreķinās tiem, kas grib organizācijas vadīt. Viņiem ir jābūt gataviem grūtībām un upurēties.

DDD: Es domāju, ka cilvēkiem ir jāmaina sava apziņa un jāsaprot, ka tas ir normāli, dabiski – sevi atdot kaut kam lielākam. Tas nozīmē, nevis dzīvot tikai sev, bet rūpēties par savu tautu un ziedot savu pašlabumu vispārējā labumam.

L.I.: Cilvēki nav gatavi ziedoties un domāt par savu tautu – labākajā gadījumā viņi spēj domāt par saviem bērniem, mazbērniem, vecākiem un draugiem. Jāmēģina viņiem pateikt: ja nebūs tautas, nebūs arī jūsu bērnu.

DDD: Tieši tā.

L.I.: Tātad savu bērnu dēļ tev ir jārupējas par savu tautu, jo tauta ir tā vide, kurā izdzīvos tavi bērni.

DDD: Diemžēl skolās un arī daudzās ģimenēs bērniem māca gluži pretējo. Viņas vērtības tiek sajauktas.

L.I.: Jā, protams. Tas ir atbilstoši šai politiskajai situācijai – citādi nemaz nevar būt.

DDD: Kā jums šķiet, kas ir maināms, ko darīt?

L.I.: Ir jāspirinās, jāpretojas. Kaut arī beigās mūs var samīt – tās lietas,

ko darām, var neizdoties. Bet mēs darot ceram, ka panāksim, ka uzvarēsim, kaut arī nezinām, vai uzvarēsim. Un, ja cilvēks zina, ka būs ciešanas un grūtības, tad šo darbu darīs tikai patiesi uzticīgi cilvēks, nevis tāds, kurš gaida, kad viņa ideja uzvarēs, lai gūtu kādu labumu sev.

DDD: Vai tā var būt, ka cilvēks strādā, zinot, ka zaudēs?

L.I.: Var būt. Vai esat redzējuši, kā slikt cilvēks? Tas nelaižas nevarīgi dibenā, tas mēģina noturēties virs ūdens. Beigu beigās daudzi noslikst, bet viņi cenšas izdzīvot. No tā, ko tu darīji, būs atkarīga turpmākā dzīve – tāpēc ir jāspirinās!

DDD: Mums pašiem – katram individuāli tas ir vajadzīgs.

L.I.: Protams, ne tikai citiem, bet arī man pašam tas ir vajadzīgs. Ja cilvēks domā, ka dzīve sākas ar dzimšanu un beidzas ar cilvēka fizisko nāvi, tad šādā vidē nekāda domāšana nav iespējama, jo tādā gadījumā nav jau nekādas jēgas dzīvei vispār, tad ir jādzīvo viegli un jāņem viss, ko vari paņemt. Tā ir viena attieksme. Otra sākas tad, kad cilvēks saprot, ka pēc ķermeņa nāves dzīve turpinās. Un tad tam, kas būs tālāk, ir jēga, un man ir jādomā, kā dzīvošu tālāk. Tad kāpēc man tagad izvēlēties kaut ko tādu, lai pēc tam man būtu sliktāk?!

BRIEDUMS ĻAUJ AIZIET NO BARA

Leonards Inkins: Lūk, piemērs. Maskavā kādā vietā ir zālājs, pār kuru gājēji bija iestaigājuši taciņu, nelīdzēja ne soda naudas, ne plakāti – nekas. Līdz uzlika mazu plakātiņu ar uzrakstu: “Dziedniece (tāda un tāda) tevi nolād, ja šeit iesi, tu noteikti mirsi no vēža!” Un taciņa aizauga ar zālīti.

Turpinājums 8. lpp.

Tur sēdēja kristietības absolūtākie apkarotāji, simtprocentīgi dievturi un arī kardināls, un savā starpā viņiem nebija laika kasīties un strīdēties. Lūk, tad arī bija rezultāts! Taisnīgā doma uzvarēja. Kaut kas tāds mums ir jāizdara tautas un valsts līmenī.

DDD: Varbūt viņš tiešām domā, ka to ir uzrakstījuši krievi, nevis židi?

L.I.: Jautājums, vai piecdesmitajos gados Krievijā bija palicis kaut viens nopietns nacionālists, kurš, labākajā gadījumā, nesēdētu cietumā. Un valodas līmenis, kādā ir uzrakstīts “Padomju Savienības židu katķisms”, nevar būt kādam metinātājam vai atslēdzniekam pa spēkam. Lai arī kā būtu, tomēr es neesmu vainīgs, ka publicēju citātu no šāda darba – tā uzskata pirmā tiesas instance.

SPĒKI, KURIEM TRAUCĒJAM...

DDD: Manuprāt, tieši šādas krimināllietas, kāda ir ierosināta pret jums, kurina naidu. Tātad istie naida izraisītāji ir tieši tie, kuri jūs apsūdz.

Leonards Inkins: Es teiktu, ka konspirācija veidojas vismaz trijos stāvos. Pirmais, mani apsūdz – ka es židim piedēvēju īpašības, kādas viņiem patiesībā nav, tāpēc nežīdi par viņiem tagad domā slikti.

Otrais, prokuratūra man piedēvē tādus nodomus, kuru man nav.

– ir skaidrs, ka prokurore apsūdzību nav uzrakstījuši vienā. Cik esmu ar viņu runājis, viņas intelekta līmenis, neatbilst tam, kā tur ir rakstīts. Tas nozīmē, ka ir spēki, kuriem esam apriekušies ļoti, ļoti. Un šie spēki ir pārstāvēti arī prokuratūrā.

Es teiktu, ka iezīmējas labs atskaite punkts. Ja kāds nezina, kuri ir tie, kas kaut ko patiešām dara taisnības labā, tad lai skatās, kā uz viņiem reaģē sistēma. Organizācijas un cilvēkus, kas varai nav bīstami, tā neapkaro un neliek nekādus šķēršļus – tie ir viltus patrioti. Bet, ja tiesā jūs, ja tiesā mūs, tad mēs varai nopietni traucējam.

MĒRKIS – TAUTAS IZDZĪVOŠANA

Leonards Inkins: No šīs tiesas es daudz ko iemācījos. Līdz tiesai es nebiju domājis, ka ir tik milzīga nozīme cilvēku skaitam tiesas zālē. Tas strādā labāk par vislabākajiem juristiem un juridiskajiem argumentiem. Līdz šim domāju: ja tās lietas ir sarunātas, tad tiesa lems pēc

“CIĀNAS GUDRO PROTOKOLI” – mistifikācija vai drauds?

Turpinājums no 1. lpp.

Šī versija tika attīstīta 20. gadsimta divdesmitajos gados kā atspēkojums Protokoliem, kas šajā laikā tika pārtulkoti daudzās Eiropas tautu valodās un izraisīja antisemitisma uzplūdus. Tika pat sameklēti literāri darbi, kas it kā kalpojuši par paraugu Protokoliem: vācieša H. Goedšes 1868. gadā izdots romāns “Biarica” par 12 Izraēla cilšu vecāko pasaules pakļaušanas plāniem ar finansu operāciju palīdzību, kā arī franču sociālista un masona M. Zolī manuskripts “Dialogs starp Makjavelli un Monteskjē ellē”. Atsevišķas satura un stila paralēles tomēr ir vājš argumenti apgalvojumam par Protokolu atvasināšanu no minētajiem darbiem. Šādas paralēles iespējams vilkt arī ar, piemēram, N. Makjavelli darbiem un Veco Derību.

Neraugoties uz to, ka minētā versija neiztur kritiku, to aizstāv arī mūsdienu vēstures un politoloģijas autoritātes.

Kā vienu no spēcīgākajiem argumentiem Protokolu viltošanas aizstāvji mēdz minēt Bernes pilsētas tiesas spriedumu 1936. gadā. Process aizsākās 1932. gadā, kad tika ierosi-

Mardsens. Šādā rakursā Protokoli kļuva par svarīgāko antisemitu argumentu viņu darbības nepieciešamības pamatojumam, jo it kā pierādīja teksta izcelsmi cionistu aprindās, kas vadot “vispasaules židismu”. “Ciānas Gudro padome” esot ebreju garīgās un finansu aristokrātijas varenākie pārstāvji, kuru

tē tika nogalināts. Kņaze Gļinka Protokolu tekstu pārtulkoja no franču (nevis senebreju!) valodas krieviski, un tulkojumu mēģināja iesniegt caram Aleksandram III, kurš to atstāja bez ievēribas. Drīz pēc tam galma intriga caru noskaņoja pret kņazi, un monarhs J.Gļinku izsūtīja no galvaspilsētas uz viņas dzimtas muižu Tulas guberņas Čerņas apriņķi.

Šeit kņaze Protokolu tulkojumu nodeva apriņķa muižniecības priekšsēdim A. Suhostinam, kurš tos savukārt 1895. gadā iesniedza savam draugam, dzelzceļa inženierim P. Stepanovam. P. Stepanovam bija tuvi sakari ar galma ļaudīm, un, iespējams, pēc neveiksmīga mēģinājuma atkārtoti pievērst Protokoliem cara uzmanību, viņš tos 1895. gadā pavairoja ar hektogrāfu, bet 1897. gadā – nodrukāja nelielā tirāžā. Vēl 20. gadsimta 30. gados Leņina bibliotēkā Maskavā glabājās hektogrāfiskā izdevuma eksemplārs, kas 60. gados jau bija nozudis. Iespējams, ka Protokoli 19. gadsimta beigās pavaroti arī rokrakstā, un kādi no šiem eksemplāriem nonākuši Rietumeiropas valstīs.

Pavairoto tekstu 1903. gadā avīzē “Znamja” ar nosaukumu “Ebreju sazvērētība” pārpublicēja žurnālists P. Kruševans. 1905. gadā G. Butmi plašus Protokolu fragmentus ievietoja savā grāmatā “Mūsu nelaimju cēlonis”, kurā centās pierādīt, ka ebreji plānoti grauj Krievijas ekonomiku. Kā redzams, pirmie Protokolu publicētāji ir traktējuši tos nekritiski un subjektīvi, skaidrojot to izcelsmi ar ebreju sazvērētības plānošanu.

Tāpat rīkojās arī pazīstamākais Protokolu publicētājs, reliģiozais krievu muižnieks un Antikrista atnākšanas pazīmju meklētājs S. Niluss. Viņš pirmais tekstus nodēvēja par “Ciānas Gudro pro-

tokoliem” un 1905. gadā publicēja brošūrā “Liela mazajā jeb Antikrists kā drīza politiska iespējamība”. Publicētājs Protokolu tekstu sadalīja nodaļās, apgādāja ar anotācijām un plašiem komentāriem. Brošūras otrā izdevuma (1911. gada) priekšvārdā S. Niluss raksta, ka 1901. gadā viņš ieguvis no kāda tuva cilvēka, kas tagad miris, rokrakstu, kurā atklāti vispasaules ebreju – masonu sazvērētības noslēpumi. Rokraksta dāvinātājs apgalvoja, ka tas ir tulkojums no oriģināldokumenti, ko kāda sieviete nogrūsi vienam no ietekmīgākajiem un zinošākajiem masonu vadītājiem pēc slepenas “iesvētīto” sapulces Francijā. Nilusa publikācijas mērķis nebija noskaņot kristīgos pret ebrejiem, bet bridināt kristīgos brāļus par draudiem valstīm un kristīgajai ticībai, ko ieplānojuši sagraut ebreju aristokrāti un masoni, lai par vispasaules valdnieku varētu padarīt Antikristu – Ciānas ķēniņu.

Protokolu “ebrejisko izcelsmi” nekritiski pārnēma to vēlākie publicētāji Eiropas valstīs un ASV. Latviski 1935. gadā Protokolu lielāko daļu savā grāmatā “Svētās tautas nesvētie darbi” iekļāva antikommunisti, antisemīti un atturības kustības vadītājs J. Dāvis. Tā kā Protokolos ir aprakstītas slepena centra vadītas, reāli notikušas vai notiekošas politiskās, ekonomiskās un sabiedriskās norises, to īstumam noticeja daudzi. “Židu sazvērētību” kā attaisnojumu ebreju vajāšanai plaši izmantoja arī vācu nacisti. Nav zināmas liecības par to, ka 20. gadsimta 20.–30. gados kāds Protokolu autentiskuma piekritējs būtu uzskatījis, ka to autori tomēr nav ebreju slepenie vai publiskie līderi.

Pateicoties Protokoliem, ebreju tauta kļuva par viltnes mērķi antisemītiem.

Turpmāk vēl...

BEZ “DEIVIDSONMORĀLES” – par faktiem, žīdiem un ebrejiem

Roberts Klimovičs

Turpinājums no iepriekšējā numura

ĪSA JŪDU VĒSTURE LATVIJĀ

1. Žīdi

Latviešu valodā vārds “žīds” ir zināms sen. Tā kā Livonijā jūdiem pastāvēja iecelošanas aizliegums, pirmās zināmās žīdu norises šeit saistās ar Livonijas sabrukuma periodu.

Pirmā jūdu kopiena reģistrēta 1570. gadā Piltenē, kas toreiz ir Dānijas karaļa Magnusa pakļautībā. Mazliet vēlāk no Prūsijas hercogistes jūdi ienāk un apmetas Aizputē. Taču īpaši žīdiem labvēlīgs ir Kurzemes hercogs Jēkabs, kurš stimulē žīdu iekļaušanos hercogistē, un tie parādās arī Jelgavā.

Šie žīdi un viņu atvases līdz pat 20. gadsimta vidum, dzīvojot Latvijā, kā sarunvalodu lietoja idišu. Pēc 1959. gada tautas skaitīšanas datiem Latvijā tobrīd dzīvo 36 592 jūdi (jādomā, šis skaits nav objektīvs, jo daudzi ebreji jau

dumu rezultātā notikušās žīdu tiesību ierobežošanas un pat pēc Kurzemes hercogistes pārejas Krievijas ietekmes sfērā, kad ar hercoga Birona carienes favorīta protekciju auglīgais Lipmans nokļuva Pēterburgas galmā un kļuva par vienu no ietekmīgākajiem Krievijas cilvēkiem.

Laikā, kad Krievija jūdiem nebija labvēlīga vide, Polija, kuras vasaļvalsts hercogiste bija sava uzplaukuma periodā, no citām Eiropas valstīm atšķīrās ar žīdiem labākiem un vienlīdzīgākiem apstākļiem.

Hercogistes vēsturiskā robeža Daugava ir šī Rietumu jūdu etniskā un klaniskā virziena robeža, bet sinagogu ēkas pat mazpilsētās Aizputē, Valdemārpilī ir plašas un senās žīdu pārstāvniecības Latvijā bezkaislīgas liecinieces.

Šie jūdi pārstāvēja Rietumu zaru, kurš bija izveidojies uz sefardu – no Palestīnas nākušās – etniskās bāzes, piejaucoties citu tautību ticības brāļiem. Pateicoties viņu ienākšanai Latvijā, radās latviešu dainas, ar vārdiem “židiņš”, “židelītis”. Jāteic, ka nav nevienas zināmas tautasdziesmas ar vārdu “ebrejs”.

2. Ebreji

Īslaicīgā jūdu izdzīšana no Lietuvas 1495. gadā bija faktors, kurš stimulēja šīs reliģiski etniskās grupas migrāciju. Un ir iespējams, ka jau tad Latgalē ieceloja kāds jūds, taču skaidri zināms, ka Latgalē daudzās

Kā jau katram etnosam tieši valodas atšķirība, un nevis reliģiskā piederība, jūdus dalīja etniskajās grupās, kuras līdz pat mūsdienām, kā izrādās, pilnībā tomēr nesaplūst pat tik jūdiskās valstīs kā ASV un Izraēla.

no 19. gadsimta sevi dēvē par krieviem, īpaši Padomju Savienībā), un 17 539 (47,9%) no tiem kā savu dzimto valodu min idišu, bet 18 302 (50,1%) krievu, un 2% citas valodas.

Kā jau katram etnosam tieši valodas atšķirība, un nevis reliģiskā piederība, jūdus dalīja etniskajās grupās, kuras līdz pat mūsdienām, kā izrādās, pilnībā tomēr nesaplūst pat tik jūdiskās valstīs kā ASV un Izraēla.

Lai arī viduslaikos Eiropā daudzviet šīs tautības pārstāvjiem pastāvēja stingri ierobežojumi, Kurzemes hercogi bija tiem draudzīgi, labvēlīgi. Tieši žīdu auglīgāji finansēja Hercoga ārzemju ekspedīcijas un Hercogistes ekonomiskās ambīcijas, un avantūras.

Jāpiebilst, ka šī draudzība turpinājās arī pēc vācu muižnieku Landtāga iebil-

ebreju ģimenes ieradās 16. gadsimtā, bēgot no Ivana Bargā karaspēka represijām. Šīs ģimenes apmetās tagadējā Krāslavas rajonā.

Prāvs skaits ebreju Latgalē ieceloja 17. gadsimta vidū. Tie bija bēgļi no Ukrainas un Baltkrievijas, kur Bogdana Hmeļnicka vadītās sacelšanās gados notika asiņaini ebreju grautiņi pogromi. “Pateicoties” Krievijas Imperatoras Elizabetes (kas, starp citu, būdama Katrīnas I vidzemnieces Martas Skavronskas meita, ir mazliet latvietē) 1742. gada decembra ukazam par visu jūdu izsūtīšanu no Krievijas, mūsdienu Latvijas teritorijas austrumos papildus ieplūst jūdi, kurus ar Hercogistes teritorijā un Rīgā dzīvojošajiem žīdiem vieno tikai reliģija un tradicionālās nodarbes.

Turpinājums 7. lpp.

PAR LATVIEŠU TIESĪBĀM LATVIJĀ

Daugavpīlieša AIVARA GEDROICA jautājumi Saeimas priekšsēdētājam INĀRAI MŪRNICEI

1. Ināra Mūrniece priecājas, ka pēc oficiālajiem statistikas datiem latviešu Latvijā šobrīd esot 62%, un viņa cerot, ka šis skaitlis arvien pieaugšot. Kā viņa cer to panākt?

2. Vai I.Mūrniece atbalsta Latvijas dekolonizācijas ideju? Ko, viņasprāt, vajadzētu darīt ar nelojālajiem krievvalodīgajiem – mācīt viņiem valsts valodu, integrēt, vai tomēr darīt visu iespējamo, lai piespiestu viņus Latviju atstāt?

3. Vai latviešiem Latvijā nevajadzētu ar likumu noteikt pirmsiesības, ņemot vērā arvien vēl katastrofāli mazo pamatnācijas ļaužu skaitu Latvijas iedzīvotāju vidū un arī mūsu ārkārtīgi zemo dzimstības līmeni? Ir taču starptautiskās konvencijas, kas ļauj to darīt!

4. Vai I.Mūrnieci neuztrauc, ka ES atvērto robežu dēļ Latviju drīzumā varētu pārpludināt jauni iekļidēņu pūļi, kas šoreiz būs ieradušies mūsu teritorijā pilnīgi likumīgi? Ko viņa ir gatava darīt, lai to novērstu? Ko I.Mūrniece darīs, ja Saeima atteiksies ierobežot uzturēšanās atļauju tirgošanu ārvalstniekiem?

5. Kā I.Mūrniece skatās uz arvien pieaugošo homoseksuālisma propagandu Latvijā? Vai, viņasprāt, aktīvs homoseksuāla dzīvesveida piekopējs un reklamētājs var būt ministrs?

6. Ko I.Mūrniece darīs 2015. gada un nākamo gadu 16. martā? Piedalīsies leģionāru gājienā, publiski atteiksies to darīt vai glēvi aizmuks ārzemju komandējumos, kā to parasti dara viņas priekšgājējs J.Straume?

Ar nepacietību gaidīšu atbildes!

Aivars Gedroics

INĀRAS MŪRNICES atbildes AIVARAM GEDROICAM

1. Nacionālā apvienības frakcija kā galveno prioritāti savā darbībā jau kopš 11. Saeimas ir noteikusi demogrāfijas jautājumus, ar mērķi palielināt Latvijas pamattautas un Latvijas iedzīvotāju skaitu. 11. Saeimas laikā tika panākti grozījumi likumos, kas paredz būtiskus uzlabojumus bērnu kopšanas un vecāku pabalstu izmaksu apmērā un laika posmā; palielināts iedzīvotāju ienākuma nodokļa atvieglojums par katru apgādībā esošo personu; ir uzsākta valsts atbalsta programma vecākiem, kuru bērniem, vecumā no pusotra līdz obligātās pirmsskolas izglītības uzsākšanai, nav pieejams pirmsskolas izglītības pakalpojums. Ar 2014. gada 1. septembri valsts nodrošina brīvpusdienas arī visiem 3. klases skolēniem. Panāktas arī citas pozitīvas izmaiņas. Kā apliecina Centrālās statistikas dati, jaundzimušo skaits ar katru gadu par dažiem procentiem pieaug. Nacionālā apvienība arī 12. Saeimā sniegs nepieciešamos priekšlikumus, lai dzimstības pozitīvā tendence turpinātos.

2. Atbalstu vispārēju integrāciju uz latviešu valodas bāzes, kultūras un Latvijas kā nacionālas valsts pamatvērtībām. Uzskatu, ka ir jāstrādā ar jauno paaudzi, bērniem un skolēniem, kas ir dzimuši Latvijā, lai viņi pēc iespējas ātrāk apgūtu valsts valodu, gūtu pozitīvu attieksmi pret valsts pamatvērtībām, iekļautos kopējā sabiedrībā. To iespējams panākt, īstenojot pāreju uz vienotu izglītības sistēmu un mācībām valsts valodā, līdztekus nodrošinot kultūras un valodas apguvi mazākumtautību skolu programmās atsevišķos priekšmetos. Savukārt tie Latvijas iedzīvotāji, tajā skaitā nepilsoņi, kas nevēlās piederīgi Latvijas valstij, jau šobrīd var brīvi izvēlēties par savu mājvietu kādu citu ES dalībvalsti.

3. 11. Saeima 2013. gadā veica grozījumus Satversmē, to papildinot ar preambulu, kurā skaidri un gaiši

ir noteiktas latviešu nācijas pamatvērtības, to aizsardzība un garantijas. Tā kā Satversme ir konstitucionālais likums, tad jebkurām zemāk stāvošo tiesību aktu normām ir jābūt atbilstīgām Satversmē ietvertajām pamatvērtībām.

4. Kopš Latvija ir pievienojusies Eiropas Savienībai, spēkā ir stājušās personu brīvas pārvietošanās tiesības, kas ir līgumos garantētas ikviena Eiropas Savienības pilsoņu pamattiesības. Tomēr Latvijai joprojām trūkst imigrācijas politikas, kas ņemtu vērā esošo situāciju.

Nacionālā apvienība ir stingri iestājusies pret uzturēšanās atļauju izsniegšanu apmaiņā pret ieguldījumiem nekustamajos īpašumos, uzskatot, ka šādas darbības nākotnē būtu jāpārtrauc vispār. Ja Saeimas deputātu vairākums balsos par terminuuzturēšanās atļauju izsniegšanas ierobežojumu atcelšanu, par tālāko rīcību lems Nacionālās apvienības valde un Saeimas frakcija.

5. Pirmkārt, Latvijas Republikas Satversme un Darba likums paredz vienlīdzīgu tiesību principu ievērošanu ikvienai personai, kas nodrošināms bez jebkādas tiešas vai netiešas diskriminācijas. Otrkārt, uzskatu, ka Latvijā ir jāstiprina vērtību sistēma, kas orientēta uz ģimenes lomas stiprināšanu un laulību nodibināšanu starp vīrieti un sievieti.

6. Esmu jau vairākkārt publiski norādījusi, ka 16. martā, līdzīgi kā citus gadus, piedalīšos latviešu karavīru piemiņas pasākumos. Atceroties Otrā pasaules kara traģiskos notikumus un latviešu karavīru piemiņu, apmeklēšu dievkalpojumu Doma baznīcā un došos uz piemiņas brīdi Lestenes brāļu kapos. Vēlos piebilst, ka 11. Saeimas laikā, vadot Saeimas Cilvēktiesību un sabiedrisko lietu komisiju, sadarbībā ar Ārlietu komisiju esmu rīkojusi vēstures konferences, kur vēsturnieki un leģionāri ārvalstu diplomātiem ir skaidrojuši Otrā pasaules kara traģiskos un sarežģītos notikumus Latvijā, atrodoties divu okupācijas varu gūstā.

Ar cieņu,

Ināra Mūrniece
12. Saeimas deputāte

Aivara Gedroica komentāri par Saeimas priekšsēdētājas atbildēm

1. Kā redzams, Ināra Mūrniece un partija “VL/TB-LNNK” kopumā neso la nekādu īpašu atbalstu tieši latviešu ģimenēm, bet rīkojas pēc principa “visu visiem”. Jau Visvaldis Lācis savā grāmatā “Vai vēlreiz zem krievu zābaka?” bija norādījis, ka tikai tad mūsu tauta izdzīvos, ja palīdzība netiks sniegta ģimenēm vispār, bet konkrēti latviešu ģimenēm.

2. I.Mūrniece dekolonizāciju vispār nepiemin (lai gan viņai tieši par to tika jautāts!), raksta kaut ko

par integrāciju kā visi viņas priekšgājēji, būtībā apgalvojot, ka okupants, kas apguvis latviešu valodu, pārstāj būt okupants, “atklāj mums Ameriku”, paziņojot, ka jebkurš Latvijas iedzīvotājs var izbraukt no Latvijas uz citu ES valsti, **kā arī atgriezties no tās atpakaļ** (izceltais papildinājums mans – A.G.). Tas viss, viņasprāt, pilnībā atrisinot nacionālās problēmas Latvijā.

3. Ināra Mūrniece pavissam nepamatooti piesauc preambulu, kurā ne pušplēsta vārda nav par to, ka

Latvijā latviešiem pienāktos kaut kādas pirmtiesības.

4. Cik var saprast, I.Mūrnieci nekādi jauni iekļidēņu pūļi no ES nesatrauc, jo pastāvot taču brīva personu kustība, tāpēc visus, kas te iebrauks, esot jāņem pretī atplestām rokām. Ko darīs gadījumā, ja tiks atcelti uzturēšanās atļauju ierobežojumi, – par to I.Mūrniece un viņas partija pagaidām nedomājot, jo tas viņai šobrīd nesot aktuāli.

5. Uz uzdoto jautājumu faktiski netiek atbildēts, aizbildinoties ar to, ka esot gan visiem vienādas tiesības jāpiešķir bez jebkādas diskriminācijas, gan ģimenes vērtības jāpopularizē. Bet vispār jāsecina, ka pret *pidaru* Rinkēviču un viņam līdzīgiem radījumiem

Mūrniecei iebildumu nav!

6. I.Mūrniece pēc labākajiem padomju demagoģijas paraugiem stāsta, ka 16. martā piedalīsies dievkalpojumā un brauks uz Lesteni, kas viņai nemaz nav prasīts, bet neatbild par piedalīšanos GĀJIENĀ – tieši par to tika uzdots jautājums. Tomēr no viņas intervijas pārraidē LTV pārraidē “1:1” mēs jau zinām, ka viņa glēvi izvairās no piedalīšanās gājienā, lai saglabātu sev tik tikamo spikeres krēslu, kas citādi varētu tikt apdraudēts.

Lūk, kārtējais pierādījums, kāda ir, manuprāt, nožēlojamā viltusnacionāļu partija “VL-TB/LNNK” un tās vadoni! I.Mūrniece tajā nav izņēmums.

Aivars Gedroics
Daugavpilī

VALODU PURVĀ

Vilhelms Ļuta

Žurnālists

Kaut gan Saeima ir pieņēmusi deklarāciju par okupāciju, joprojām nekas nav paveikts deokupācijas jomā. Nolaidīgās bezdarbības dēļ valsts ir iestigusī valodu purvā. Puse krievvalodīgo vēl aizvien nav apguvuši latviešu valodu, bet trešdaļa latviešu nerunā krieviski. Respektīvi, 400 tūkstoši krievvalodīgo un tikpat daudz latviešu nespēj kontaktēties savā starpā. Var teikt, ka 40 procenti Latvijas iedzīvotāju jūtas kā pie Bābeles.

Politīķi ar aizrautību runā par latviskas Latvijas izveidi, bet īstenībā viss notiek otrādi. Krievi nevis iekļaujas latviešu sabiedrībā, bet “iedzimtos” pārkrievu. Statistiskās dati liecina, ka 45 tūkstoši latviešu lieto tikai krievu valodu. Rīgā ir pārkrievoti 19 tūkstoši latviešu, Daugavpilī – 9 tūkstoši, Rēzeknē un Krāslavas novadā – pa 3 tūkstošiem. Šķiet pat neticami, ka, piemēram, Dagdas novadā jau 21 procents latviešu ir pārgājuši uz krievu valodas lietošanu.

Šis paradoksālās situācijas izveidē, manuprāt, visvairāk ir vainojama aplamā izglītības sistēma. Nepiedodami, ka 12 procenti latviešu bērnu ir spiesti iet krievu skolās. Īpaši tas attiecas uz Rēzeknes un Zilupes novadiem. Daugavpilī apmācības latviešu valodā ir nodrošinātas tikai 19 procentiem skolēnu.

Latvija, būdama viena no visnabadzīgākajām valstīm Eiropā, krievu skolu uzturēšanai ik gadu atvēl 300 miljonus eiro. Te der atgādināt, ka visbagātākā valsts pasaulē – ASV, kur krievu ir vairāk nekā Latvijā, krievu skolām neatvēl ne dolāra.

Nebūšanas ar valodām lielā mērā rada arī vieglprātīgā naturalizācijas sistēma. Ar vieglu roku izdālājot pilsonību okupantiem, politiķi okupāciju būtībā atzīst par likumīgi fakti.

Ar “van der Stūla”, “aldermaņu”, “muižnieku” un tamlīdzīgu agentu gādību pilsonība izdāvināta pat tādiem ļautiņiem, kas nīst mūsu valsti. Tā visa rezultātā ir apdraudēta valsts iekšējā drošība.

Valodas referendumā gandrīz visi krievvalodīgie pilso-

ņi iestājās pret Satversmi. Saeimas un pašvaldību vēlēšanās krievvalodīgie parasti balso tikai par krievu partijām. Latvija ir vienīgā valsts Eiropā, kur demokrātiskas vēlēšanas ir aizstātas ar etniskajām.

Politīķi ar aizrautību runā par latviskas Latvijas izveidi, bet īstenībā viss notiek otrādi. Krievi nevis iekļaujas latviešu sabiedrībā, bet “iedzimtos” pārkrievu.

Neapdomīgās naturalizācijas dēļ latviešu nācija pamazām zaudē varu savā valstī. Ja pirms naturalizācijas latviešu īpatsvars starp pilsoņiem pārsniedza 80 procentus, tad tagad tas nokritis turpat pie 70 procentiem.

Visā šajā ideoloģiskajā karā Latvija smagi zaudē Kremļa propagandai.

Laiks attapties un parādīt impēristiem zobus.

Bez “deividsonmorāles” – par faktiem, žīdiem un ebrejiem

Turpinājums no 5. lpp.

Polijas varas iestādes atļāva vajātajiem ebrejiem apmesties Latgalē uz pastāvīgu dzīvi, nodarboties ar amatniecību, tirdzniecību, naudas aizdošanu un kļūt par nomniekiem. Var lēst, ka 17. gadsimta beigās Latgalē pastāvīgi dzīvoja ap diviem tūkstošiem ebreju. Daugavpilī un Krāslavā izveidojās to kopienas.

Salīdzinājumā ar Kurzemes žīdiem Latgalē ienākušie bija nabadzīgi, mazāk izglītoti, savā tradicionālajā dzīvē strikti reliģiozi, runāja Polijas idiša valodā. Šo jūdu kultūras centrs atradās Viļņā. Turienes virsbāni vadīja reliģisko lietu kārtošānu Latgalē. Kāpēc viņiem pieņemamāks bija vārds “ebrejs”? Tāpēc, ka krieviski vārdam “еврей”, bija ticību/tautību apzīmējoša, bet “жид” – nievājoša nozīme.

Kāpēc Kurzemes hercogi draudzējās ar žīdiem, bet neatļāva ebreju bēgļiem apmesties hercogistē un Jaunsulatē ienākušos pat izraidīja? Varam tikai minēt.

No Krievijas nākušo ebreju senākā izcelsme nav tīri semitiska. To pirmsākumi meklējami Hazāru Kaganātā – tjurku valstī, kura 8. gadsimtā (aptuveni 740. gadā), atšķirībā no blakus esošajām Kijevs Krievzemes, Bizantijas un Persijas, pieņēma jūdaismu. Ebreju uzvārdi “Kogans”, “Kagans”, “Kaganovičs” nes izcelšanās vēsti no tiem laikiem.

Savukārt, Kaganātā žīdi ienāca vēl agrāk no Persijas, no kurienes – pēc tur sarīkotās “revolūcijas” un mantas pārdales – tika pādzīti. Protams, tas nelielais jūdu skaits, kuri patvērās no persiem, izšķīda tjurku hazāru kopumā. Tāpēc austrumu ebrejiem ir moneglodiskākas ārējās iezīmes nekā sefardiem. Kaganāta jūgā Kijevs Krievzeme atradās līdz 964.gadam, kad kņazs Svjatoslavs Igorevičs sakāva apspiedējus.

Pēc izmaiņām Kaganāta administratīvajā pakļautībā, atbilstoši tā laika “labākajām” paražām, daudzi hazāri tika pārvietoti kā vergi uz citām Kijevs Krievzemes teritorijām un pārdoti vēl tālāk uz Rietumiem.

Tā kā Kaganāta hazāri bija bēdīgi slaveni ar savu nežēlību, un jūdu valsts tautsaimniecības pamatnozare bija vergu tirdzniecība, loģiski, Kijevs kijeveši nepalika “laipnību” parādā un aktīvi pavērdzināja hazārus. Taču dažviet hazāri saglabāja savu kopienu saikni ar teritoriju. Īpaši jāmin Krīma, kur joprojām dzīvo hazāru pēcteči žīdi – karaīmi un krimčaki.

Šo jūdu tjurku migrāciju ietekmēja visi procesi vēlākās Moskovijas, bet kopš Pētera Lielā laikiem – Krievijas Impērijas teri-

torijā, un ne tikai. Ņemot vērā, ka ievērojama Moskovijas daļa ilgstoši atradās Lietuvas lielkņazistes sastāvā, daudzi bijušie hazāri devās Eiropas virzienā ar Lietuvas kunigaišu aktīvu iesaisti.

Dižkunigaitis Vitauts pēc sava Krīmas karagājiena 1393./94. gadā pārvietoja 383 karaīmu ģimenes uz Trākiem, Lucku, Ļvovu un Krakovu, kur tie dzīvo vēl šobaltdien. Jādomā, ka būšana Lietuvas lielkņazistes sastāvā veicināja arī citu Austrumu jūdu hazāru pēcteču migrāciju uz Eiropu. Un tie, kuri neapstājās Ukrainā un Polijā, mūsdienu Vācijas teritorijā sastapās ar tur jau esošajiem ticības brāļiem, un neizbēgami sajaucās ar turīgajiem sefardu pārstāvjiem, zināmā mērā iespaidojot cits cita genofondu.

Taču citādā reliģija un jūdaismā iedibinātās tradīcijas, kastu sistēma un specifiskās nodarbes, kuras tie saglabā vēl šobaltdien, augļošana un spirta ražošanas nenovēršami radīja naidīgu attieksmi no cittautiešu, pārsvarā no kristiešu, pusēs.

Īpaši Krievijā, kur vārds “ЖИД” kļuva par palamu un hazāru pēctečiem, Moskovijas Krievijas jūdiem, netīkamam vārdam. Attieksmes, tradicionālo atšķirību un savrupības dēļ krieviebreji līdz pat pagājušā gadsimta vidum krievu tautā pilnībā neiekļāvās un, būdami ierobežoti ar speciāliem noteikumiem, cinījās par varu ar visiem sev pieejamiem līdzekļiem.

Visbiežāk tā bija nauda un alkohols, bet vēlāk tieši krieviebreji “narodovolci” radīja ieroci, kurš arī šodien darbojas visefektīvāk “skaldi un valdi” principa īstenošanai, – **terorismu**. Pirmie teroristi pasaules vēsturē – gan caru un kroņprinču slepkavas, gan karu aizsācēji – pārstāvēja jūdu klanus.

NO KURIENES LATVIJĀ UZRADĀS EBREJI?

Taču nepaliksim vēlākā vēsturē un Ukrainas, Polijas un Krievijas tālēs, bet atgriezīsimies 18. gadsimta Latgalē, kura tolaik bija Polijas teritorija – Inflantija. Tā bija viena no tuvākajām teritorijām, kas Krievijas jūdiem, līdzīgi kā agrāk represētajiem vec ticībniekiem, bija ērti saņiedzama.

Izpildot carienes Elizabetes 1742. gada ukazu par visu jūdu izraidīšanu no Krievijas, šeit ieceļoja daudzi žīdi, kuru sarunvaloda bija krievu, bet latviskais vārds “žids” asociējās ar krievu naidu, kādēļ paši labprātāk lietoja “jevrejs”.

Pēc 22 gadiem, kad Lat-

gale tika pievienota Krievijai un iekļauta Polockas vēlākajā Vitebskas guberņā, imperatore Katrīna II atvieglāja vietējo “jevreju” dzīvi ar īpašu ukazu, ar kuru izņēmumā kārtā Polockas (vēlākajā Vitebskas), kurā ietilpa Latgale, un Mogiļevas guberņās tika vienādotas dažādu ticību pārstāvju tiesības.

Tieši tad Latvijā laužas vārds “ebrejs”. Imperatore Katrīna II 1764. gadā arī noteica, ka turpmāk valsts dokumentos vārds “žids” (“жид”) vietā ir jālieto vārds “ebrejs” (“еврей”), bet vācu valodā – “hebräer” vai “ebräer”. Latviešu sarunvalodā gan joprojām lietoja ierasto vārdu “žids”.

Latgales ebreji krasi atšķīrās no Kurzemes vāciskajiem žīdiem, kuri centās integrēties sabiedrībā, saglabājot savu jūdaisko tradīciju. Protams, arī tradicionālās nodarbes: augļošānu, naudas mišanu, spirta brīvēšanu un tirdzniecību. Bet Latgalē līdzīgi kā pārējā Krievijas impērijas rietumu daļā viņi attīstījās īpaši savrup kahalos noslēgtās kopienās ar stingru reliģisko kārtību.

Katrīnas II 1791.gadā izdots dekrēts par ebreju apmešanās ierobežošanu zināmās zonās Latgali skāra īpatnējā veidā: piespiedu kārtā tika veicināta viņu pārcelšanās no lauku apvidiem uz pilsētām un miestiem.

Tātad 18. gadsimtā Latvijā ielīdušie Austrumu žīdi ir posthazārisks etnoss, kas runā gan poļu idišā, gan krieviski un praktizē jūdaismu. Cara Nikolaja I īpašie jūdu krieviskošanas pasākumi (30 valdišanas gados tika izdoti 600 Krievijas jūdiem domāti likumi) atšķirībā no Kurzemes žīdiem vēl vairāk ietekmēja Latgales ebreju krieviskošanu.

Pēc poļu sacelšanās apspiešanas Latgales ebreji gandrīz pilnībā pārgāja uz krievu valodu. Cara Aleksandra II laiks bija viens no labvēlīgākajiem Impērijas jūdiem, taču (iespējams, tieši tāpēc?) tas beidzās līdz ar viņa nogalināšanu, kuru paveica ebreju teroristu grupējums “Народная воля”.

Aleksandrs II ne tikai neturpināja ierobežot, bet pat veicināja jūdu integrā-

ciju pārējā sabiedrībā un atbalstīja to.

Pēc tam, kad teroristi nogalināja caru, reformatoru Aleksandru II, viņu mērķis bija panākts. Krievijā izraisījās jauns antipātiju vilnis pret ebrejiem, daudzviet atdzima pogromi, un anticariskā, antikrieviskā revolucionārā darbība ebreju vidū aktivizējās un plauka.

Tieši tad žīdu Marksa un Engelsa teorijas Krievijā aktīvi attīstīja krieviebreji. 19. gadsimta 80. gados, bēdot no pogromiem, Latvijā ieradās ap 20 tūkstošiem ebreju bēgļu no Ukrainas, Baltkrievijas un Polijas. Latviešu un vācbaltiešu iedzīvotāju vairākumam pret bēgļiem bija toleranta attieksme.

19. gadsimta beigās Latvijā dzīvoja 142 315 jūdu ticīgo (7,4% iedzīvotāji). Latgalē 1897. gada tautas skaitīšana konstatēja 63 851, Kurzemē un Zemgalē 51 169, Rīgā un Vidzemē 27 295 jūdus – pastāvīgus iedzīvotājus. Bet vēlāk to kļuva vēl vairāk.

1914. gadā straujās rūpniecības attīstības dēļ Latvijā atkal ieceļoja daudzi jūdu no Lietuvas un Polijas. To kopskaits 1914. gadā sasniedza 190 tūkstošus, no kuriem ap 20 tūkstošiem skaitījās īslaicīgi iebrāucēji vai arī dzīvoja te bez varas iestāžu atļaujas.

Kad Vācija Pirmajā pasaules karā uzbruka Krievijai, uz Krievijas iekšieni kā vācu spiegi deportēja daudzus Kurzemes/Zemgales idišā un vācu valodā runājošus jūdus. Taču Piltenes un Aizputes žīdi ar prieku sveica vāciešus, pirmo reizi kļūdami par latviešu ienaidniekiem.

No šī laika līdz 1940. gadam Latvijā attīstījās vairāki jūdu klāni, kuri etniski un lingvistiski bija pat pretstati, līdzīgi kā politiski un šķiriski. Pirms Otrā pasaules kara daudzas Latgales pilsētas – Daugavpils, Rēzekne, Ludza, Zilupe, Korsava – ir vairāk šo krieviebreju nekā latviešu pilsētas, un vairumā vietu viņu īpatsvars pārsniedz pusi no iedzīvotājiem. Tā, Daugavpilī pirms kara bija 40 sinagogas, bet, piemēram, tādā “miestā” kā Višķi no 10 000 iedzīvotājiem 9 000 bija jūdi.

Turpmāk vēl...

VALSTS VARA PRET TAUTAS TIESĪBĀM

Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētājs Aivars Gar-da intervijā, kas publicēta šajā numurā, vērs uzmanību uz valsts varas noliedzīgo attieksmi pret 16. martu. Iepriekšējos gados augstas valsts amatpersonas ir pat organizējušas provokācijas pret savu tautu, nenodrošinot kārtību un pieļaujot gājiena dalībnieku pazemošanu. Tas tāpēc, ka šī diena nodevigajiem varnešiem atgādina par neveikto deokupāciju un dekolonizāciju.

Par valsts varas pretestību un tautas tiesību noniecināšanu liecina arī mūsu lasītāja, trimdas latvieša Vernerā Ciņa sarakste ar Ministru prezidentu par 16. marta atzīmēšanu. Te gan būtu jāpiebilst, ka tā saucamajā demokrātijā tā saucamie varneši ir tautas kalpi, nevis otrādi. Taču pie mums viņi uzvedas kā pēdējie draņķi un katē sava kunga – savas tautas – interesēm un tiesībām.

VERNERA CIŅA VĒSTULE MINISTRU PREZIDENTEI LAIMDOTAI STRAUJUMAI

Cienījamā Ministru prezidente!

Bija uztraucoši latviešu presē lasīt par Jūsu rīkojumu aizliegt visiem Latvijas valdības ministriem piedalīties 16. marta ceremonijā, pieminot kritušos Latviešu leģionārus.

Vai tāda rīcība ir savienojama ar demokrātijas un pulcēšanās brīvības ievērošanu?

Šo piemiņas brīdi rīko patriotiski noskaņoti latvieši, lai godinātu kritušos leģionārus. Mums ir jāatceras, ka šie varonīgie leģionāri bija kaujas pirmajās rindās, lai aizstāvētu Latviju no tuvojošās komunistu armijas, kas atkārtoti mēģināja okupēt mūsu valsti, lai nogalinātu, iznīcinātu un deportētu tūkstošus iedzīvotāju uz Sibīriju un pārtrauktu mūsu īslaicīgo neatkarību.

Pateicoties šo leģionāru drosmi un upuriem, daudziem latviešiem bija iespēja izbēgt no bolševiku armijas, kas apspieda mūsu dzimteni nākamās vairāk nekā četrdesmit desmitgades.

Šķiet, Latvijas valdību ietekmē kādi ārēji spēki, kas ienīst Latviju un cenšas izmainīt mūsu valsti.

Es, līdzīgi daudziem latviešiem ārzemēs, ceru, ka Jūs pārdomāsīt šo lēmumu, un gan Jūs, gan visi valdības ministri piedalīsies 16. marta piemiņas brīdī.

Ar cieņu,
Verners Cinis
Kanādā

MINISTRU PREZIDENTA BIROJA ATBILDE VERNERAM CINIM

Godātais Ciņa kungs!

Ministru prezidentes Laimdotas Straujumas uzdevumā esmu iepazinies ar Jūsu iesniegumu, kurā izteikts viedoklis par valdības locekļu piedalīšanos 16. marta atceres pasākumā.

Valdība kopš Latvijas neatkarības atjaunošanas konsekvēti ievērojusi to, ka Latvijas valsts savus kritušos karavīrus godina Lāčplēša dienās, 11. novembrī – varoņu piemiņas dienā. 16. marts nav valsts oficiāla piemiņas diena. Valsts augstākās amatpersonas un valdības locekļi šajos pasākumos pie Brīvības pieminekļa nepiedalās.

Latvija ir konsekvēti nosodījusi abu totalitāro režīmu pastrādātos noziegumus pret cilvēci, nosoda holokaustu un godina totalitāro režīmu upuru piemiņu.

Ministru prezidentes vārdā pateicos Jums par pausto viedokli.

Ar cieņu,
Ringolds Arņitis
Ministru prezidenta biroja vadītājs

VAI “NACIONĀLAJAI APVIENĪBAI” VĒLĒTĀJS IR VĒLĒTĀJS?

Andris Petrovs

Pavisam noteikti, nav labi 16. martā notiekošos Leģionāru piemiņas sarīkojumus izmantot kā platformu savas politiskās karjeras veidošanā. Ņemot vērā, ka šis datums jau vairākus gadus īpaši tiek saistīts ar koalīcijas partijas “Nacionālā apvienība” (NA) pārstāvjiem, ir pamats domām, ka daudzi NA biedri uz leģionāru piemiņas rēķina veido sev vistiešāko pašreklāmu un iziet ielās, lai iegūtu bonusa punktus kārtējās Saeimas vai pašvaldību vēlēšanās. Bet, kad ir nokļūts pie siles, izrādās, ka vēlētais vairs nav vajadzīgs. Lūk, tam vistipiskākais piemērs.

2014. gada 27. novembrī, kad pagājis samērā neilgs laiks pēc notikušajām Saeimas vēlēšanām, šo rindu autors NA Saeimas deputātiem nosūtīja e-pastu, kurā informēja par NA Daugavpils nodaļas vadītāja Saeimas deputāta kandidāta Aleksandra Korņilova negodīgajām darbībām*, par ko masu informēšanas līdzekļos publicēts ne reizi vien. Tajā pat dienā uz e-pastu ar pavisam skopu vēstuli atbildēja tikai deputāts Einārs Cilinskis. Atliek secināt, ka pārējos NA Saeimas deputātos valda vienaldzība gan par negodīgām darbībām partijas iekšienē, gan pret vēlētajā interesēm. Bet vai tā nav vienaldzība arī pret valsti?

Tās pašas dienas vakarā šo rindu rakstītājam piezvanīja Ēriks Eriksons, kurš ar sevi iepazistināja kā ar NA ģenerālsekretāra palīgu. Eriksons izteica viedokli, ka nevajag jau visur iesaistīt presi, sākumā jautājumu varot atrisināt partijas iekšienē. Tātad tomēr nav patīkami, ka kāds partijas biedrs ir sašmucējies, un tas nonāk plašākas sabiedrības redzeslokā. Bet kāpēc gan šis fakts būtu jāslēpj no sabiedrības? Pēc visnotaļ neitrālas sarunas nonācām pie slēdziena sazināties vēlāk.

Laikam jau politiķis nesaprot, ka šo rindu autors ir ne tikai žurnālists, bet arī vēlētais, tātad vistiešākajā nozīmē arī darba devējs simts Saeimas deputātiem, sauktiem par “tautas kalpiem”.

2014. gada 30. novembrī interneta vietnē “*Pietiek.com*” tika publiskots raksts: “Nacionālajā apvienībā plāno mainīt Daugavpils nodaļas vadību”, savukārt 2015. gada 20. janvārī šo rindu rakstītājs tālruniski sazinājās ar NA ģenerālsekretāra palīgu Eriksonu. Uz jautājumu, vai Aleksandrs Korņilovs joprojām ir NA biedrs un NA Daugavpils nodaļas vadītājs, Eriksons atbildēja, ka šis jautājums tiks lemts šonedēļ, nedēļas beigās būs atbilde. Taču atbilde netika saņemta nedz nedēļas, nedz mēneša, nedz arī nākamā mēneša laikā un nav saņemta līdz pat šim brīdim. Tāpat Eriksons tēlaini salīdzināja, ka divi cilvēki – viens no otra nopircis zemenes, pircējs nav samaksājis, un tas tagad tiek pacelts partijas limenī. Savukārt uz jautājumu, vai Aleksandra Korņilova darbība atbilst NA biedra statusam, Eriksons atbildēja – nu, ziniet, ejiet un rakstiet rakstus “*Pietiek.com*” un *kompromatam*. Tātad pēc Eriksona pieprasījuma arī tapis šis materiāls.

Jāpiebilst, ka Eriksona runas tonis, salīdzinot ar iepriekšējā gada 27. novembra tālruņa sarunu, bija lecīgi paaugstināts. Laikam jau politiķis nesaprot, ka šo rindu autors ir ne tikai žurnālists, bet arī vēlētais, tātad vistiešākajā nozīmē arī darba devējs simts Saeimas deputātiem, sauktiem par “tautas kalpiem”. Bet runāt pretī darba devējam nav labi, jo īpaši šinī gadījumā, kas kārtējo reizi apliecina, ka NA ir pilnīgi vienaldzīga attieksme pret vēlētajū jeb, tautas valodā sakot, “Nacionālajai apvienībai” vēlētais ir pie “pakaļas”.

* Pirms Saeimas vēlēšanām Aleksandrs Korņilovs dažādās interneta vietnēs, lai reklamētu sevi, publicēja rakstus, zem kuriem parakstījās kā autors, kaut arī viņam ar šiem materiāliem nebija nekāda sakara, jo tos bija uzrakstījuši pilnīgi citi cilvēki. Un šo rindu rakstītājs to var apgalvot pilnīgi droši, jo arī pats ir bijis viens no rakstītājiem, bet atalgojumu par darbu nav saņēmis. Uz visām sarunām par samaksu atbildes ir bijušas dažādas – un nevis klasiskais “samaksāšu rīt”, bet gluži pretējais un nekaunīgi melojošais: “Vakar pārskaitīju, šodien saņēmsi.”

LATVIEŠU “KOSA NOSTRAS” NEPIECIEŠAMĪBA

Turpinājums no 4. lpp.

Leonards Inkins: Lai gan cilvēki nekam tādām netic, viņi smejas par to, bet kāpēc gan riskēt. Tāpat ir ar dzīvi pēc nāves – netici, ja gribi, bet kāpēc tev riskēt un to nepieņemt – un, ja nu tomēr...

DDD: Nu, tā jau ir apziņas maiņa – apzināties, ka būs dzīve pēc ķermeņa nāves. Bet vispirms jau ir jāsāk domāt, tad ticēt, pēc tam apzināties un zināt.

L.I.: Un Dievs nekad nepieļaus rasties lielākām ļaunumam par to, ar ko cilvēks pats ir spējīgs tikt galā. Dari! Ja nedarīsi, tad neveiksmes tevi uzveiks.

DDD: Un kā šo teikto attiecināt uz mūsu tautu?

L.I.: Ļoti vienkārši. Grūtības, kādās mēs šobrīd esam, ir tādas, ar kurām mēs paši varam tikt galā bez ārēju spēku iejaukšanās. Un tās nekad nebūs lielākas. Ja mūsu varēšana būtu mazāka, arī šo grūtību spēks būtu mazāks. Ja mūsu varēšana palielināsies, arī šo šķēršļu daudzums un spēks palielināsies. Šī proporcija tiek saglabāta, un cilvēkam vienmēr ir iespēja.

DDD: Kad sākam izdot avīzi, likās, šis process būs vienkāršāks – ideja par dekolonizāciju šķita ikvienam domāt spējīgam latvietim pieņemams solis, kas būtu jāspēr, lai tauta izdzīvotu. Tas ir tik pašsaprotami, ka nevarējām iedomāties tādu vienaldzību šajā jautājumā. Varbūt latviešiem trūkst enerģijas un aktivitātes?

L.I.: Man jau liekas, ka aktivitātes viņiem ir krietni par daudz.

DDD: Uz kuru pusi?

L.I.: Tas ir cits jautājums. Bet tādu cilvēku, kas dikdienībā sēdētu uz trotuāra un laiski smēķētu, gaidot ritdienu, ir maz – visi ar kaut ko ir nodarbināti, visi ir ļoti aktīvi, gluži kā vāveres ritenī. Cilvēki ir aktīvi, bet nekas no tā neveidojas – viņu aktivitāte, manuprāt, izpaužas laicīgās dzīves labumu gūšanā. Dekolonizāciju viņi neatbalsta tāpēc, ka viņiem ir bail, viņi baidās atrauties no kolektīva.

Cilvēks sevi uzskata par “bara dzīvnieku”, un tu nedrīksti būt citāds, tev ir jābūt ar tādām pašām vērtībām kā baram. Vairums latviešu baidās zaudēt vidi, kurā šobrīd dzīvo, viņi tajā ir izauguši, saraduši ar to un uzskata par normālu arī to, ka šeit latviski nerunā, tādēļ viņi negrib nekādu dekolonizāciju. Viņi negrib riskēt un iedzīvoties nepatīkamos pārsteigumos; vismaz pastāvošā netaisnība, kaut nav laba, bet tomēr zināma. Cilvēks baidās nezināmā. Arī tumsas cilvēks baidās tāpēc, ka neredz un nezina, kas ir ap viņu.

DDD: Daudzi gan atzīst, ka labprāt pamostos no rīta un ieraudzītu, ka Latvija ir brīva no civilo-

kupantiem... viņi tikai nezina, kā to izdarīt.

L.I.: Cilvēks baidās no pārmaiņām – uztraucas par to, kādas pūles tās no viņa prasīs, tāpēc izvēlas labāk palikt turpat, kur ir tagad.

No bara tāds cilvēks nekad neaizies, tā arī viņš paliks par bara cilvēku. Lai par tādām lietām, par kurām mēs te runājam un jūs rakstāt avīzē, cilvēks sāktu domāt un būtu iesaistījies, ir vajadzīgs kaut kāds briedums, to nevar darīt padsmnieks. Kompānijas jeb bara pēc viņš var atnākt, un tas ir viss. Paskatīsimies uz “Visu Latvijai!”, ar ko tas ir beidzies – kur pūš, turp viņi iet... Un pirms viņiem “TB” darīja tāpat, un nākamie arī darīs tāpat, un nevajag sevi un citus mānīt. Tāds ir cilvēks.

DARI, UN KĀDS TEV PALĪDZĒS!

DDD: Kādu cerību jūs dotu mūsu lasītājiem?

Leonards Inkins: Nevajag skatīties, vai nāk tev kāds līdzī vai nē, vienkārši vajag rīkoties atbilstoši savai pārliecībai, tad arī viss notiks. Nevajag saukt, bet gan iet un rādīt piemēru. To saucēju mums netrūkst, bet darbības piemēru ir maz – ej un parādi piemēru! Diemžēl vairums saucēju ir šādi: tikko saskaras ar pirmajām grūtībām, tā vairs nekā...

Jūs arī ar savu laikrakstu rādāt piemēru – citiem tas šķiet pozitīvs, citiem negatīvs, bet tas ir piemērs. Arī mēs, biedrība “Latvietis”, rādām piemēru, aizvedot latviešiem datorus, veidojot filmas, radiatorījumus un izdodot grāmatas.

Es uzskatu, ka latviešiem ir jāatstāj savas ambīcijas mājās un jānāk kopā kopīgajam mērķim. Radīsim tādu valsti un tādu vidi, kurā mūsu bērni varēs izdzīvot. Nevajag ne vietas Saeimā, neko tādu – mēs pagalmā varam viēnoties un ieviest savu kārtību. Tie būs nerakstītie likumi. Un no mūsu pagalma baidīsies, ar mums rēķināsies un tur nenāks un nemēslos. Tā tam ir jābūt it visur.

DDD: Tātad viss ir atkarīgs no mums pašiem, no katra individuāli?

L.I.: Esmu pilnīgi pārliecināts, ka latviska Latvija nav atkarīga ne no prezidenta, ne no valdības. Tikai no mums pašiem. Nav tādas varas, kas mums var atņemt latviskumu. Nelai-me ir tā, ka mēs to atdodam brīvprātīgi.

Piemēram, žīdi – vai kāds var atņemt viņu nacionālo īpatnību, tradīcijas un kultūru? Lai arī kur viņi dzīvotu, savu dzīvesziņu viņi saglabā. Arī viņu valsts valoda – tā taču bija mirusi valoda, kurā praktiski neviens nerunāja, bet

viņi savu valodu ir atjaunojuši, un tā tagad ir valsts valoda. Kāpēc tad mēs nevaram savu dzīvo valo-

klāt jūs, vēl labāk to izdarītu. Tā ir niecīga daļa no summām, kas tiek izmantotas vēlēšanu kampaņās,

Nevajag skatīties, vai nāk tev kāds līdzī vai nē, vienkārši vajag rīkoties atbilstoši savai pārliecībai, tad arī viss notiks. Nevajag saukt, bet gan iet un rādīt piemēru.

du saglabāt? Kas mums mūsu valodu var atņemt? Neviens. Varam tikai paši no tās atteikties un to arī darām. Traki, ka latviešu valodas iznīcināšanu veicina arī tā saucamie valodnieki.

Nemaz tik daudz cilvēku resursu un naudas nevajag, lai mainītu valsti un valstī notiekošo. Patiesībā pietiktu ar 10 procentiem no tā, kas it kā tiek izmantots patriotiskām lietām. Pietiktu, ja šos līdzekļus izmantotu cilvēki, kas to prot un nesavtīgi darītu. Jāsaka Arhimēda vārdiem: “Dodiet man atbalsta punktu, un es pacelšu zemeslodi.” Varu likt roku uz sirds un pilnībā teikt: “Dodiet man miljonu, un rīt Latvijā būs cita valsts!” Zinu, ka arī mūsu biedrībā pietiktu intelekta – ja pieaicinātu

bet ar to pilnīgi pietiktu, ja pareizi to izmantotu.

Arī mazu naudas summu vajag pareizi likt lietā. Tas ir tas, ko cilvēkiem un organizācijām vajadzētu iemācīties – par to ir jāpadomā. Cilvēki rīkojas nesaimnieciski pat savā ģimenes dzīvē, tērējot ļoti daudz, dārgi un nevajadzīgi. Un, atnākot uz partijām un sabiedriskajām organizācijām, tieši tāpat viņi turpina. Tas ir viens no mūsu nelaimīgu cēloņiem – nauda vienkārši tiek izniekota.

Un vēl, ir kāds Augstāks Spēks, kas dažreiz arī palīdz. Viņš palīdz tikai tiem, kas to ir pelnījuši, tiem, kuri paši dara. Viņš palīdz, nevis dara cilvēka vietā.

Intervēja
Līga Muzikante

KĻŪDAS LABOJUMS

Iepriekšējā laikraksta numurā (DDD Nr.5(331)) sarunā ar Rīgas 3. ardoskolas direktoru Voldemāru Leitānu ieviesusies kļūda.

Laikraksta ceturtās lapaspuses trešajā slejā, 12. rindīnā no augšas jābūt: **“Nebūsim naivi, Suharrenko un Krupņikovs nodibināja biedrību, lai varētu iegūt šos īpašumus.”**

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2015

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktores vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,**

Rīga LV-1019

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: *SIA* “Latgales druka”,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2